

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

Ο ΚΑΤΑΣΤΙΚΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Μια καταπληκτική ιστορία που άνεστάθως τους Αθηναίους. Ο μυστηριώδης Καπετάν-Κωσταντής στάς 'Αθηνας και ή γνωριμία του με τὸν Πλατούτσο. Μιά συνεμίλισ του με τὴν κυρία Ν. Σερβιά, τοῦ δρυχρογοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ Γεωδεσίου. Ο γιος του Κίτσου Τζαβέλλα και η θυελλώδης ζωή του. Αιχμάλωτος τῶν Τσούρων. Στὸ Μόναχο. Η τρέλλες του στὴ Σχολὴ τῶν Εὐελπίδων κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Α'

Κατὰ τὸ Νοέμβριο τοῦ 1892 οἱ 'Αθηναίοι ἐδοκίμασαν μᾶς πρωτοτανῆ συγκίνησι, τὴν ὥστας ἡ ἐφημερίδης τῆς ἑποκῆς περιγράφαν μὲ τὰ λογότερα χρώματα. Λέσχοι τῆς συγκίνησης αὐτῆς διῆρξες ζενας περιέργος, ζενας μυστηριώδης ἀνθρωπος, δὲ 'Καταστικτος' ἀνθρωπος, δὲ τὸν ξελγαν, δὲ Γεωργίου Καπετάνης, διως ὄνυμάτος. Ο ἀνθρωπος αὐτὸς ἔργονταν, διπος ἐδειπονεῖ, ἀπὸ τῆς Ἰνδίας και ἦταν καταστικος ἀπὸ καὶ ταῦτα μέχρις δινύχων. Τερψερ δηλαδὴ δὲ διο τὸ σῶμα περιέργοντας και ἀλλοτίσαντας σημάτα, πορφορά μ' ἀδετανοντας οἱ νεανίσκοι εἰποντας και τὰ μητρόποτα.

'Οποις έγραψε ή ἐ'Αρχόπολης τοῦ Γαβουλίδη, ή Καπετάν Κωσταντῆς ήταν ὑψηλός, ρουμαλέος, τετράγωνος, μὲ πυκνήν κόρην και οὐλήν ὑποκάτω τοῦ δέξιου δηράλωμοῦ.'

Ποιός δύνατος ήταν ὃ άνθυμως αὐτὸς, τὸν ὥστας ζενας 'Αθηναίος πτηγεριμάτας ἔξειθες, ὡς περιέργος τέρας, τὰ κοντὶ θέα, οὐ μὰ αλινούσα κατὰ τὸ Ταγνύδουμα; Ερχόταν πράγματι ἀπό τὴν Τύβλης: Καὶ γιατὶ τὸν ξελγαν πινγαντικοῖς;

'Τὴν προσέλευσίν του περικαλύπτει μυστήριον, έγραψε ή ἐ'Αρχόπολης. Τὰ πεντήματα τοῦ σάματος τὸν διπίσης. Πολλοὶ τὸ ἀνδρίδιον εἰς τιμωρίαν, τὴν διοίαν ὑπέτη εἰς τὰς Ἰνδίας, ὡς δὲ ίδος δέργη. Άλλοι πολὺν νομίζουν πάσις δὲ 'Καπετάν Κωσταντῆς ἐπροσήμασεν νὰ ἀποτελέσῃ τὸν στηγανισμόν τῶν διπτέρων ἀπὸ πατοντας ἀλλής βιστοριστικῆς τέχνης, για τὴν κερδίδει τὸ φυμί του.'

'Οταν φωτίσουσαν τὸν μυστηρίῳν αὐτὸν ἀνθρωποντας πόλη τὸν ξελγαν, μαντοντας:

- Απὸ τὸ Ράμπο - Ράμπο.

- Κίνητρος ποιά μίνε, Καπετάν Κωσταντῆς;

- Είμαι Σουλάτης! ἀπαντούσε δὲ δέλλωτος ἀνθρωπος και τὰ μάτια του διστραφταν παγάκενα.

* * *

Μόλις ὃ ἀλλόκοτας αὐτὸς και μυστηριώδης Καπετάν Κωσταντῆς ήδης στάς 'Αθηνας, έγνωσε τὸν Κονσταντίνο Πλατούτσο τὸν περίφημο γιὰ τὴν ιδιορυθμία του πολιτεύεται 'Αργον και εβαστικοῦ τοῦ Θεοῦ Δηληγάννην. Ο Πλατούτσος δινέλαβε νὰ τὸν προστατεύειν, ἀλλὰ χωρίς και νὰ κερδίσῃ ἐντελεῖς τὴν ἐμποτούνη του, φέτε νὰ τοῦ φανερώσῃ διὰ τὸ ματοκά τῆς ζωῆς του...

'Οταν δὲ οἱ Πλατούτσος τὴν ἐπόντειν νὰ τὸν μυστήριον και νὰ γίνηται πρόστιμον τὸν Καπετάν Κωσταντῆς: Στὸ οικοδόμωγάρος ωρτός τότε τὸν Καπετάν Κωσταντῆς:

- Καὶ πόσα γρόβια λείπεις ἀπὸ τὴν Ελλάδα, Καπετάν Κωσταντῆς;

- Απολλά, πολλά!

- Απάντησε οὐκείνων. 'Απάλι μερό παιδί... Ποτὲ νὰ μηδέμα πειά...

'Αλλά τὰ πολλὰ αὐτὰ χρόνια δὲν μπόρεσαν φαίνεται νὰ οδύσσουν ἀπὸ τὴν μήνη τοῦ παραδόσεων αὐτοῦ ἀνθρωποντας τὴν θιασάτερα του πατρίδα. Καὶ διὸ Καπετάν Κωσταντῆς, και ἐκατόπιτος ἀνθρωπος, ποτὲ διρχόταν ἀπὸ τὰ μυστηριώδη δάση τῶν ἄγρων, ἐφωτίσουσαν τὸν Πλατούτσο γιὰ διάφορες Σούλιωτικες οἰκογενειες, τὶς περισσότεροι λατούκες μάλιστα. Ποτὲ πάντοτε ζέδευε ζεναρετικό ἐνδιαφέρον γιὰ μία: Γιὰ τὸν Κίτσου Τζαβέλλα, τὸν ἀπόγονο τοῦ ἀνθρωποντοῦ ζηρωσος τῆς Ἐπαναστάσεως, και τὴν οἰκογένειαν του.

- Καὶ πότε ἐγγόνισε τὸν Κίτσου Τζαβέλλα: τὸν ἀσφάτησε δὲ Πλατούτσος. Απὸ τὸν θάλασσαν θά τον θυμάσαι.

- Εἴκασα στρατιώτης και τὸν είχα ἀξιωματικοῦ μου! ἀπάντησε μὲ συγκίνησι δὲ 'εκατόπιτος ἀνθρωπος'. και δὲν θέλλεις νὰ δηγηγήθῃ πλατύτερο.

* * *

'Ολα αὐτὰ ἀντοφίασαν τὸν Πλατούτσο. Τὸ μυστήριο τοῦ εκατόπιτος ἀνθρωπού τὸν συγκινοῦσε ἔξαστο. Καὶ, χωρίς νὰ χάσῃ καιρό, πλεοπέφθη τὴν

κυρία Κριεζότου, θυγατέρα τοῦ Κίτσου Τζαβέλλα, και τῆς ἔξιστορος τῆς πάντας. 'Ἐπειτα ἐπήγει σὲ Ἀλλή 'Αθηναία κυρία, κόρη τῆς πρότιτης, τὴν κυρία Ζορμπά, στίγμαν τοῦ τόπου τῆς μανιταρίας τοῦ Σορπάτα, τοῦ κατάπιν δάχηγον τῆς στρατιώτικης 'Επαναστάσεως τοῦ 1909, στὴν δημοτική στάση της πόλεως τοῦ γειτόνευτον επαναστατικού τοπίου.

Γίνεται τότε ἀμέσως οἰλογενειακή σύστασης, και ή κυρία Ζορμπά. συνοδευομένη ἀπὸ τὸν ἀδελφό της Στύρου Κριεζότην, φωτιηνή τῆς Νομικής, ἀποταμίαν νὰ πάνε στὴν αίθουσα του Πανοράματος και νὰ Ιδῇ τὸν κατάπιτο τοῦ οἰλογενούς ἀγριώτος ζώων 'Ελληνα συμτριώτικον τους, τὸν παλαιὸν τοῦ παταποῦ τους στρατιώτη, δημοτική εἰργοναβός.

'Ἐπήγαν, ἐπήρησαν κατὰ μέρος τὸν Καπετάν Κωσταντῆ και ή κυρία Ζορμπά τοῦ επειτα:

- Κύριες, ἀπὸ τὸ Σούδι καταγόμεθα. Είμαστε ἐγγόνια τοῦ Κίτσου Τζαβέλλα!

Ο μυστηριώδης ἀνθρωπος τέντωσε τὰ μάτια κατάπληκτος, ζωηρή συγκίνησης συνεκλύσιε τὸ κορμό του, ἔγοντας καὶ κλαίγοντας, ἐφίλος τὸ χέρι τῆς κυρίας Ζορμπά. Μιλάντας ἔπειτα μ' ἀλληγορίους ἐκφάσεις, σύχισθηκε στὸ νέο Κριεζότη νὰ μὴν ίδῃ ποτὲ τον κακό. 'Ηδελε μάλιστα νὰ προσθέσῃ καὶ ἀλλὰ δάκιμον, ἀλλὰ τὴ στιγμή έκεινη δὲ πτυχειοπατίας ἐπλήσσεσαι και τὸν διέταξεν δὲν άνεμονος μὲ τὸν πάπιον στὸ βάθος του, γιατὶ μπήκαν πολλοὶ δεσταί νὰ τοντούνται στὸ πάπιον και δὲν ἐφέρειν νὰ ζάντεται ή άρια.

Καὶ ήταν ἐ'Αρχόπολης οιμητῶν συμπλήσεως :

... Ο Καπετάν Κωσταντῆς ἀπεχωρίωνε αὐτῶν κλαίνων ἐσ συγκινήσεως. 'Εφαρμόστηκε στὸ θέρετρον της Ζορμπάς, μιλάντας νέποις της Ζορμπάς, επίσης νέον Κριεζότη νὰ περιέργεια και τὴν ἐπομένην ἐπήγειρε και πάλι μετά τὸν ἀδελφοῦ της, ἐλίποντας ν' ἀκούνη κατὶ σχετικὸν μὲ τὸν βίον τοῦ πάπιον της.

Ο Καπετάν Κωσταντῆς ἐδοκίμασε και πάλι κάτι τον κακόν της νέποις, διαλλάσσοντας τὸν παρακείμενο της Μασσαλίας, δύο διέμερα. Περιέργειας πρόσωπος η συγκίνησης τῆς δημοτικής εδοκίμασε πρὸ τῆς κυρίας Νίκη Ζορμπά και τὸν κακόν τοῦ Τζαβέλλας, αὐτὸν, δὲ τὸν προπετεῖον ποτέ τοῦ οἰλογενούς διαλλάσσοντας τὸν παπιόν του.

* * *

Τὸ μυστήριο τοῦ εκατόπιτου ἀνθρωπού δὲν ἀργήσει νὰ διαλευνασθῇ. Οι 'Αθηναίοι δὲν μάλισταν πειά παρὰ γιὰ τὴν ἐπόντειαν αὐτῆς. Αρχισις δὲ νὰ φθινοποιεῖ διτί οἱ εκατόπιτος ἀνθρωπος ζητάντας και τὸν Κριεζότην, δὲ διποτός, δημοτική εἰργοναβός.

Ποιδίς ήταν ὁ Δημή Τζαβέλλας; Θά σας τὸ πούδιον ἀμέσως. Στὰ 1845, δὲ βιούσενς τὸν Φίλιππον τοῦ Μάγνου πειριανά παιδιά ποτέ τοῦ Λονδονίου, απέτελε τὸ οἶλον τοῦ Αγάνως, γιὰ νὰ σπουδάσουν... Μεταξὺν αὐτῶν ἀπέταλε στην Βαναρία και ὁ γιος τοῦ Κίτσου Τζαβέλλα, Δημήτριος.

Ποιδίς ήταν ὁ Δημή Τζαβέλλας; Θά σας τὸ πούδιον ἀμέσως. Επίλεγον τὸν οἶλογάρος τοῦ κορωπασιού, ἔκλινε τὴν θιασάτερη τοῦ Λονδονίου, δὲ διοίος μάλιστα ἀνέθεσε στὸ ζωγράφο τῆς Ζορμπάς της Αδήλης τοῦ καμίου ποτὸς πορτοκαλού τοῦ ζηρωσού της Κριεζότην, για νὰ στολίσῃ τὴν Πινακοθήκη τῶν Δαναϊτῶν.

Ο Τζαβέλλας, δραΐσος ἔφρον τότε, μὲ τὸ γραφεῖον 'Ελληνικοῦ τοῦ ένδυματοῦ, τὴν λυρεγή του κορωπασιού, ἔκλινε τὴν θιασάτερη τοῦ Λονδονίου, δὲ πατέρας τοῦ τόπου της Ζορμπάς, τοῦ οἰλογενούς της Ζορμπάς, δὲ τοῦ Κριεζότην, δὲ τοῦ Δημήτριου Τζαβέλλας, για νὰ στολίσῃ τὴν Πινακοθήκη τῶν Δαναϊτῶν.

Πέντε διλλήρηα χρόνια ήτανε ο νεαρός Σορμπάτης στὴν Βαναρία. Και, δταν ἔγνωσε στὴν 'Ελλάδα, δὲ πατέρας τοῦ τόπου της Ζορμπάς, μαζὶ μὲ ἀλλα γυναικοπατίας τοῦ Λονδονίου, δὲ διοίος μάλιστα ἀνέθεσε στὸ ζωγράφο τῆς Ζορμπάς της Αδήλης τοῦ καμίου ποτὸς πορτοκαλού τοῦ ζηρωσού της Κριεζότην, για νὰ στολίσῃ τὴν Πινακοθήκη τῶν Δαναϊτῶν.

Κατὰ τὴν ξέδο οὐ τὸ Μεσολογγίον, δὲ μικρὸς Μήτρος, παιδάκια ἀκόμη, σηκωματίστηκε ἀπὸ τὸ Τόνυχον, μαζὶ μὲ ἀλλα γυναικοπατίας τοῦ Λονδονίου. 'Οταν δὲ Κίτσου Τζαβέλλας τόποι δέχεται νὰ στείλη δέκα Τόνυχους ἀπὸ κείνους ποτὲ εἰχε αἰχμαλωτίσει. και γιὰ ανταλλαγή με νὰ δωστὸν τὸ μαναχόνυτον του.

Ο Πασᾶς παραδέχεταις και, γιὰ νὰ μὴν κάμουν λάθος και δίσουν στὸ Τζαβέλλα μᾶλλον παιδί, σθαλαν μπρο-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ - ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

ΜΥΘΟΙ, ΘΡΥΛΟΙ, ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τό περιφρόνο φρεύριο του Γάνου. Τι άπόμενες ἀπό τα περασμένα μεγαλεία. Η μαρμαρέπλακα πού φεγγοεσθούσε τη νύχτα σαν ἄλλες ήλιος. Τι ομπαίνει ἡ λέξη «Γάνος». Πώς χτίστηκε της «Ἄρτας» τὸ γεφύρι. Τὸ τυχερὸ του Γάνωντος Γατούρου. «Ἐνα κιούτι γεμάτο φλωριά. Ο πρώτος γρίφος. Ή ποντίρια του Σαύρου και του Βατράχου. «Ἐνα περιέργο φυσικό φαινόμενο στη Σάκυνθο. Η πέτρα του καλογήρου. Τι παδίνιες δημιουργίες βλαστημάται. Η δεια δική. Τι λένε εἰς ειδίκει.

ΤΟ βάθος τῆς Πρωτοπότιδος, σε μὰ θαυμαστὴν τοποθεσία, κοντά στὸν πρόποδέ του Ιεροῦ ἥτιν μᾶς φορά καὶ εμμανοῦσα ἡ Ἐλληνικὴ μαμόπολης Γάνος, ἡ δόπια ἀπειχεῖ ἀπὸ την Ραιδοτόντο δὺν δῷρες μὲ βαπτόρι καὶ μᾶς ὥρα απὸ τὸ Μυνιόφυτο.

Ο Γάνος ἦταν ἀρχαρτόπατή πόλης. Η κτίσης της ἀνάπτυσε στὴν πτ. Χ. Ἐκαπονταεπίδηρα καὶ έθεωσετο τὸν πατὴν κακοῦ τὸ καλύτερο φρούριο τῆς Θράκης, ἐπειδὴ τὸ τείχη του ήσαν ισχυρὰ καὶ ἀστόρητα.

Τὴν δὴ ἀκόμα καὶ Χριστὸν ἔκαπονταεπίδηρα, κατὰ τὴν μαρτυρία τῶν λοτρούκων, τείχη ψηλὰ καὶ πόρτες σιδερένες ἀσωζόντουσαν ἀλόπι μὲτὸν Γάνον, μαρτυροῦνται τὸ παλαιὸν του πλέον. Στα χρόνια μας δημος τα τείχη αὐτὰ γκρεμίστηκαν, ἡ σιδερένες πόρτες ἔκλαψαν καὶ λίγα μόνον ἀπομειναν...

Στὴν ποδὶ φηλὴ κορυφὴ τοῦ Ιεροῦ «Ορούς», ποὺ λέγεται σήμερα «Μποκαζάνι» (ἀπὸ τὸ Τουρκικὸ ὄρμα φραγμάκι ποὺ σημαίνει βλέπω), καὶ ποὺ ἔχει δύνος 1800 μέτρα πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, μαγευτικὸ παρανοιόςτατα θέαμα, γιατὶ βλέπει κανένας ἀτ' ἔτσι διὰ τὰ χωριὰ τῆς ἐπαρχίας Γάνου καὶ Χώρας μέχρι Ρωδιστοῦ.

Ἀπάντη στὴν κορυφὴ αὐτὴν, κατὰ μᾶς μυσθολγήτη παράδοσις, ὑπῆρχε μᾶς φορά ἔνας μαρμαρένιος στύλος, ἀπάνω στὸν ὃντος ἦταν προσωρινὴ μέμνημα μᾶς πλάκα στρογγυλή, ἀπὸ τὴν δούλια ἀρθρῶν καὶ καθησιωτικῶν ἔγγαντα φῶς, ποὺ φατίζει τὴν νύχτα δοχὶ μονάχων διὰ τὸ φρούριο, ἀλλὰ καὶ διετές τὶς γύνων πεδιάδων, τὰ βουνά, καὶ αὐτὴ τὴ θάλασσα μάχηνα.

Στὴν μεγάλη δὲ δύναμι καὶ τὴν ψηφιαρία τοῦ φρούριον Γάνος, ἡ δούλια αὐτὸν προσέβασται, ποὺ ἀπό τὸ Γάνον - ὅ καὶ σημαίνει λάμψης, φωτιστής, λαμπρότης καὶ μεταφορικῶς δόξαν.

Κατὰ τὴν μεγάλη ἐθνικὴ καταστοφὴ τοῦ 1922, δὲ Γάνος εἶχε 4.000 κατοίκους.

Τὸ γεφύρι τῆς «Ἄρτας» χτίστηκε στὰ 1608 ἀπὸ κάποιο παντοπόλη Γαννία Θωκογιάννην ἢ Γατοφόρῳ δοματόδιον, ὑπὸ τὶς ἔξι περιστάσεις :

Ἄντοις εἶχε ἀγόρασθαι ἀπὸ Ἀλεξανδρίνους πειρατὰς ἔνα πιθάρι, τὸ ὃντος ἦταν γεμάτο χρυσάρι καὶ ἀπάντα - ἀπάντα εἶχε ἔνα στρόφια μάλι. Οἱ πειραταὶ, μῆι γνωστῶντας τὶ πειριέθη, τὸν τὸ ποιήσαντας λάθοι.

Ο Θωκογιάννης ἀπέτριψε τότε νὰ χτίσῃ τὸ γεφύρι μὲ τὰ χοήματα αὐτᾶ, για νὰ περνάῃ δύσκομος καὶ νὰ τὸν συγχωράῃ.

Ἐκάλεσε λούπων τὸν καλύτερον τεχνίτην καὶ τὸ θεμέλιωνα πάνω σὲ πέτρες ἀψίδες, τεθερες μικρές καὶ μᾶς πλᾶ μεγάλη, ἀπὸ τὴν δούλια, κυρίος, περνοῦσε τὸ ποτάμι, δὲ «Ἄραχθος», δὲ ὃντος στὴν παλιὰ ἐποχῇ δομάστηκαν «Ιναχος».

Αὐτὴν ἡ λαϊκὴ παράδοσις στὴν «Ἄρτα», για τὴν περίφημη καὶ ὑπογοθική γέρωνά της.

«Ἄλλοι δῆμος δαστείνοντα δὲ τὸ γεφύρι χτίστηκε στὸς Ρωμαϊκὸς χρόνους, ἡ ἀρχέτορες, κατὰ τὴν Δεοποτοκρατεῖα, δῆποτε ἡ «Ἄρτα» ἦταν πρωτεύοντα δῆλη τῆς Ηπειρωτικῆς Δεοποτεῖας ἢ ποτὲ τὸν Μιγαλὶ τὸν Β'».

Ο ἀρχαιότερος γέρων, ποὺ δημεύει μέχρι σήμερα, ἔγινε ἀπὸ δύο ἀρχαίους «Ελλήνες», τὸν Σαύρο καὶ τὸν Βατράχο.

στὰ στὸ μικρὸ Μῆτρο, (ποὺ τότε ἦταν μόλις δύν χρονῶν), δύν μικρῶνς ποροῦς, τὸν ἔναν ἀπὸ δύλα καὶ τὸν ἄλλον ἀπὸ φλωριῶν. Τὸ παιδεῖα ἀλιστροῦται ἀπὸ τὴ λάμψη τὸν φλωριῶν, ἀδιάτομο μήνιο στὴν ἐλλογή του, ἀλλὰ γρήγορα ἐδωσε τὴν προτίμη του στὰ δύλα, καὶ ἔτσι τὸ ζαναπήρο διπάρεσ του, δηνος ἐπεντέως γράφουμε σ' ἀλλο σημείωμα λοτροῦ καὶ για τὴν Βασιλικὴ Κίτσου Τσαβέλλα, στὸ ἐφετεινὸν «Ημερολόγιον τοῦ Μπούκετου».

Εἴπαμε δὲ ὅ Δημητρίου Τζαβέλλας, μόλις ἐγύρισε ἀπὸ τὸ Μόναχο, κατέταψε τὴν Σχολὴ τὴν Εὐελπίδων. Ζωηρὸς δημος ἐβ οφέλεις καὶ ἀντοτάστας, δέν μποροῦσε νὰ συμφορωθῇ μὲ τὶς ἀπατήσεις καὶ τοὺς κανονισμοὺς τῆς στρατιωτικῆς πειραταζίας. Καὶ ἔγινε αἰτία ν' ἀναπτυχθῆ η Σχολή...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΦΕΣ: «Η συνέχεια.

Ἄντοις ἦσαν Σπαρτιάταις ἀρχιτέκτονες καὶ ἀνήγειραν στὴ Ρώμη, κατὰ διαταγὴ τοῦ Κουνίτου Μετέλου, τὰ δύν ἱερὰ τὰ δόνια συμπειλήθησαν κατόπιν στὴν θαυμασία στὸ τῆς Οκταβίας, ποὺ ἔθεωσετο δύνατο ἀρχιτέκτονας στὴν θαυμασία τῆς Ρωμαϊκῆς Αγορᾶς.

Ἐπειδὴ λοιπὸν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν ἀπιγνοεσμένο στὴ Ρώμη διὰ νῦν στοὺς ἀρχιτέκτονες νὰ χάρασσον τὴν θαυμαρή τους δάναου στὰ δημόσια καταστήματα τὰ δούλια κτιστούμενα, οἱ δύν σπορτάτας δημόσιοι τεχνίταις σκέψηταις νὰ καταστήσουν τὴν ἀπαγόρευσαν αὐτὴν μὲ τὴν εἰδος δηλούσιον, δέν δηλος δὲν ἴταν τίποτε δῆλο παρὰ μὴ ὑπογράφη τους.

Εσάλισαν δημάδην ἀπάντα στὰ κολάνα μὰ σαράνα καὶ ἔνα βάτραχο, τὰ ζῶα δηλαδὴ τὸν δύοτον ἔφεραν τὸ δύναμα.

Ἐτοιοὶ οἱ ποντοὶ δημόσιοι τεχνίταις παρέβαμψαν καὶ παρεβίσαν αὐτῷ τὸν νῦν.

Κατὰ τόντη ή κολάνερος ψώνεισαν στὸ μέρος αὐτὸν μὲ τὸ βάρκα του μὰ μεγάλη ἑστῆ, δέν ἀξανα εἶδε νὰ κοινωτεῖται ἡ επετονία του. Συγχρόνος αἰσθάνθησε δινατάτη τοαθήγηματα, δέν τὰ δούλια κατάλαβε διτ καπό μεγάλο ψάρι θα είλε πιάσει.

Ἔσηρε λοιπὸν γήγερο τὴν επετονία καὶ εἶδε διτ ἀληθινὰ εἰλέ πιάσει ἔνα μεγάλο ψάρι. Ἐνδινος δημόσιος προσπάθειας νῦν δηλαδή τὸ δημόσιο τεχνίτης, ἐκείνον γήγερον τοιούτοντος θησαυρούς.

Ο καλόγρος θύμωσε τότε καὶ ἄρχιος νῦν δηλαδή τὸν δηλαδόν του δηλαδή τοιούτοντος θησαυρούς.

Πάντας πάλι στὴ θάλασσα, τότε καὶ ἄρχιος νῦν δηλαδή τὸν δηλαδόν του δηλαδή τοιούτοντος θησαυρούς.

Φάνταται δηλαδὴ πώς δὲ πέτραις ἀπολήγει στὴ βάσι της σὲ σχήμα χωνιού, καὶ ἔται τὴν κουνοῦν τὰ σεμάτα.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑ ΤΟΥ ΣΩΟΥ

Σὲ μια χοροεπείδημα; ποὺ δινόταν για ἀγαθοεργὸ σκοποῦ, δὲ περιφορμὸς συγγραφεὺς Μιτρένας Σάνων ζόρειν μὲ μᾶς κινητα, ἡ δούλια σημείωσε :

— Μεγάλη καλούσση ἀπὸ μέρους σας, ματίτε, τοδ είτε. Σείς, θανατός δάσπομος δημόσιος, νὰ χορεύετε μὲ μάνα, μια ἐντελεῖδη δομητη μιανγάνη.

— Γιατὶ δχ; — ἀποκριθήσεις δέντα ποταπωτικὸς Μπένωνα Σάνων. Μή ληπομονήσεις, κινητα μου, πώς βιοτοκούμαστε σὲ μᾶ... ἀγαθοεργὸν επαπέλεσθαι!

ΙΝΔΙΚΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

— Διν εἰν τὰ χωράφια σου γενιάτο ἀτ' ἀφίσιν, θανατός δη μάροχι εἰδήδες σού το σαρόπι.

— Αν στένουν τὰ καρέσια σου ἀλάδα στὸ λαμένι, μια τριγενεία δηγατή κομμάτια τοι τὰ πάντα.

— Αν κοιδήσῃ τὸ πολλότυπο χρονσάφι [στὸ σακούνι], μια νίτια θά τὸ κλέψουν οι ποντοί σου δούλοι.

Μὲ τὸν ώραν θησουρὸ ποὺ η ταφαίη σου φέρεις, αὐτὸν καμμία δόναμι ποτὲ δὲν [σού τὸν πάντα].

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΑΣ ΛΕΞΙΣ

Βαρυνθέντες τοὺς δικελαθίσμενος, τὶς στρεψιδικίες καὶ τὰ χάντρατα καὶ μικροστήνη πετρίταις, δηλαδέσιν για τὴν ΚΑΤΑ ΧΙΔΙΑΙΔΑ ΑΣΑ φύλλων τὸν «Θεατήν» εἰς κυκλοφορίαν.

Εἰς τὸ συμβελοτικυράφειον τοῦ κ. Ν. Καρβέλλα καταστάσεις 25 χιλ. δραχμῶν, τὰς ἔπιεις ΧΑΡΙΖΟΥΜΕ στὸ «Θεατή» ἀντὶ ἀποδείξην τὸ ζαναπήρο.